

PHẦN IX

Buổi tối, Mẫn Nhu nằm trên chiếc giường của mình. Cô đang suy nghĩ cho kế hoạch của mình.

- Nhật Phi, anh sẽ hối hận khi đã lừa dối tôi. Rồi có một ngày anh sẽ van xin tôi tha thứ cho anh. Anh cứ từ từ mà chờ đợi đi nhé.

- Tít. Tít. Tít.

Tiếng điện thoại reo lên. Mẫn Nhu bật nắp chiếc điện thoại:

- Alô!

- Là Trần Thành đây.

- Kế hoạch sao rồi?

- Thành công. Cô ấy đã nhận lời tối mai dùng cơm. Phần còn lại là của chị đấy nhé?

Mẫn Nhu nham hiểm:

- Cậu làm tốt lắm. Ngày mai chúng ta sẽ diễn một vở kịch cho hắn và ta dở khóc dở cười.

- Vậy chị chuẩn bị đi nhé!

- Tôi biết rồi.

- Vậy bye nhé.

- Bye?

Tắt chiếc điện thoại, Mẫn Nhu mừng thầm:

- Trời đã giúp ta rồi.

Mẫn Nhu lại bật chiếc điện thoại, ấn số nghe:

- Alô.

Đầu dây bên kia tiếng Nhật Phi vang lên Mẫn Nhu làm giọng buồn buồn:

- Là em đây, Mẫn Nhu đây!

- Có chuyện gì vậy? Cô cần gì ở tôi?
- Anh nở nào tàn nhẫn với em vậy sao? Sao anh lại lạnh nhạt vậy?

Nhật Phi khó chịu:

- Có chuyện gì cô cứ nói đi, tôi đang bận.
- Anh Phi, em vẫn còn yêu anh nhiều lắm. Tim anh sắt đá vậy sao? Nói chia tay là anh dứt khoát liền, anh ác lắm.

Nhật Phi hơi nao lòng. Nhưng anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng:

- Nếu cô cứ vậy hoài thì tôi cúp máy đây.
- Đừng anh. Dù không thể yêu nhau nữa nhưng chúng ta có thể là bạn mà anh.
- Cô hiểu vậy thì tốt.
- Vậy anh có thể cùng em đi dùng cơm được không?
- Xin lỗi tôi nay tôi không rảnh.
- Tối mai được không anh. Em muốn gặp anh để xin lỗi.
- Cô không cần làm như vậy. Nhưng nếu cô muốn dùng cơm như bạn bè thì tôi sẵn sàng.
- Vậy em cảm ơn anh.
- Mai gặp lại.

Nói xong. Nhật Phi cúp máy, Mẫn Nhu nhìn vào gương, Cô làm thảm một mình:

- Mẫn Nhu này không hề chịu thua gì đâu.
- Cái gì Mẫn Nhu này đã không có được thì không ai có thể có được.

Buổi tối Trần Thành đến nhà Xuân Linh thật sớm. Hôm nay trông anh bảnh bao. Thấy Trần Thành bà Xuân không mấy vui. Trong thâm tâm bà, bà

không thích Xuân Linh giao du với một tên con trai nào ngoài Nhật Phi. Mặc dù Xuân Linh đã giải thích cùng bà đó chỉ là bạn.

Tuy không thích Trần Thành cho mấy nhưng bà Xuân vẫn lịch sự:

- Cháu đến đưa Xuân Linh đi dùng cơm tối đó à?

Trần Thành lễ phép:

- Dạ, con xin phép bác cho con được đưa Xuân Linh đi ạ!

- Bà không khó đâu. Nhưng có đi thì phải tranh thủ về sớm nhé!

- Dạ, con cảm ơn bác!

Xuân Linh bước ta với bộ trang phục giản dị. Một cái quần Jean và chiếc áo somi. Tuy đơn giản nhưng trông cô đẹp lạ thường, Trần Thành như ngây người trước sắc đẹp của Xuân Linh:

- Thấy vậy, bà Xuân hắng giọng:

- Các con đi sớm rồi về sớm.

Xuân Linh nhanh nhẩu:

- Thưa mẹ con đi!

Trần Thành cũng gật đầu chào bà Xuân.

Hai người cùng bước vào một nhà hàng sang trọng, Trần Thành ga lăng cho Xuân Linh ngồi. Rồi anh lại chỗ quầy tiếp tân nói gì đó trông có vẻ bí mật lắm.

Lát sau, thấy Trần Thành đi lại, Xuân Linh lên tiếng:

- Chỉ là dùng một bữa cơm tối thôi mà. Sao Thành đưa Linh đến nơi sang trọng dữ vậy? Linh không đủ khả năng chi trả đâu.

Trần Thành xua tay:

- Chuyện đó Linh khỏi lo. Cứ để Thành lo cho.

- Nhưng mà...

- Đừng nhưng nữa. Linh chọn món đi.

Cầm bảng menu Xuân Linh chỉ đại vài món. Hai người dùng bữa trong bầu không khí tĩnh lặng. Lát sau, Trần Thành lên tiếng:

Linh thấy những món ăn này có hợp khẩu vị không?

Xuân Linh gật nhẹ đầu:

- Ngon miệng lắm.

Xuân Linh cảm thấy hơi choáng, đầu óc cô tự nhiên quay cuồng. Thấy vậy Trần Thành vờ lo lắng:

- Linh sao vậy? Linh thấy không khỏe sao?

Ôm đầu, Xuân Linh mệt mỏi.

Linh thấy hơi mệt:

- Vừa lúc đó Mẫn Nhu cố tình chọn, nhà hàng này để dùng bữa cùng Nhật Phi. Hai người vừa bước vào thì cảnh tượng hãi hùng đập vào mắt anh. Xuân Linh đang gục đầu vào vai một tên thanh niên lạ. Anh đứng như bị trời trồng. Mẫn Nhu cố tình nói lớn:

- Trời ơi! Cảnh tượng đẹp mắt gì đang xảy ra, thật không thể tin vào mắt nữa.

Nhật Phi giận dữ:

- Giả dối.

Lúc đó, Xuân Linh đã không còn biết gì nữa. Cô như ngã luôn vào lòng Trần Thành. Trần Thành cố dìu Xuân Linh đứng lên.

Nhật Phi nổi cáu. Anh quay mặt ra chỗ khác Chợt Mẫn Nhu reo lên:

- Trời! Hôn nhau nữa kìa. Trông họ thật tình tứ?

Nhật Phi quay lại thấy Trần Thành đang hôn Xuân Linh. Nhưng cô không phản kháng lại Nhật Phi giận đến cực độ.

- Đúng là không ra gì cả.

Nói xong anh đi thẳng ra ngoài Mẫn Nhu cũng vội bước theo. Cô đang mừng thầm trong bụng.

Lấy thuốc giả chát ngủ trong Xuân Linh. Trần Thành ngồi chờ cô tỉnh dậy:

- Linh thấy sao rồi? Đã đỡ hơn nhiều chưa?

Xuân Linh cố gượng:

- Cũng đã bớt nhiều rồi. Nhưng Linh còn thấy mệt lắm. Bây giờ làm phiền Thành đưa Xuân Linh về nhé:

- Vậy cũng được.

Trần Thành dìu Xuân Linh ra xe. Những hình ảnh tình tứ đó không khói mắt của Nhật Phi. Anh cảm nhận được trong lòng mình như đang có lửa đốt. Nhưng đang đốt cháy con tim anh.

- Tại sao lại phủ phàng với anh vậy Linh? Em nhanh chóng đổi thay vậy sao?

Mẫn Nhu châm dầu vô lửa:

- Một người con gái mà cùng một tên con trai ở một nơi công cộng như vậy. Mà lại ôm ấp nhau tình tứ như thế, thì thử hỏi đến lúc không có ai thì họ còn như thế nào nữa đây?

Nhật Phi hét lớn:

- Im đi! Tôi không cho phép cô nói xấu Xuân Linh như vậy.

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Anh còn bênh cô ấy nữa sao. Coi chừng anh xúc tép nuôi cò mà không hay đó.

Nhật Phi lồng lên.

- Cô im đi!

Nói xong anh đi thẳng ra. Lao vút đi. Bỏ lại một mình Mẫn Nhu, Cô giần dữ.

- Anh hãy chờ đó. Đừng tưởng dễ lớn tiếng với tôi nhé:

Buổi sáng, Xuân Linh còn nằm quán chẫn. Cũng may cho cô hôm nay là chủ nhật. Đêm qua đi ăn cùng Trần Thành, cô cảm thấy

đầu óc mình nặng trĩu. Đến giờ cô vẫn còn thấy ê ảm. Nên đã tám giờ sáng rồi mà cô vẫn còn nằm nường:

- Sao lại đau đầu vậy nè? Chẳng lẽ mình bị trúng gió? Nhưng mình chỉ bị nhức đầu thôi mà.

Có tiếng gõ cửa. Xuân Linh lồm cồm bò dậy mở cửa:

- Mẹ.

Bà Xuân mắng yêu con gái:

- Con đã biết mấy giờ rồi chưa? Con gái mà nướng vậy à?

Xuân Linh nũng nịu:

- Mẹ, tại con thấy nhức đầu nên mới nằm thêm một chút thôi mà.

Xỉ nhẹ vào trán cô, bà Xuân liếc mắt:

- Chi giỏi diện lý do thôi.

- Con nói thật mà mẹ chẳng chịu tin.

- Thôi, làm vệ sinh đi rồi ra ăn sáng nè cô hai.

Xuân Linh nhanh nhẩu:

- Dạ.

Có tiếng chuông cửa nên bà Xuân nhanh chân. Miệng bà lầm thầm:

- Chắc là thằng Phi, Hôm nay là chủ nhật, chắc lại đến rủ con Linh đi chơi.

Bước ra đến cửa thấy không phải là Nhật Phi. Mà là một cô gái lạ nên bà Xuân hơi khựng:

- Cô tìm ai?

Mẫn Nhu cộc lốc:

- Xuân Linh.

Bà Xuân hơi chau mày trước thái độ của người đối diện. Nhưng bà vẫn cố tươi cười:

- Cháu là bạn con Linh nhà này à? Vào nhà đi.

Mẫn Nhu đi thẳng vào nhà. Vừa lúc đó Xuân Linh cũng từ trong bước ra. Bốn mắt chạm nhau. Mẫn Nhu sừng sộ:

- Hừm! Tưởng đâu đang hoang lắ, ai ngờ cũng thuộc hạng thay lòng đổi dạ.

Xuân Linh tái mặt. Cô tròn mắt ngạc nhiên:

- Chị nói cái gì vậy? Xin chị nói chuyện cho đứng đắn một chút.

Mẫn Nhu hất mặt:

- Đối với hạng người như cô thì tôi đây đâu cần phải nói chuyện tôn trọng chứ?

Bà Xuân nổi cáu:

- Cô kia, cô là ai, mà đến đây ăn nói mất lịch sự như vậy hả?

Mẫn Nhu cao giọng:

- Bác thật sự muốn biết tôi là ai sao? Nếu vậy tôi sẽ sẵn sàng cho bác biết. Tôi là người đã bị con gái của bác cướp mất người yêu.

Bà Xuân nghe trời đất đang chao đảo. Con gái bà thật sự làm vậy sao? Không, không phải đâu?

Bà nó không thành lời:

- Cô vừa... nói... gì à. vậy hả?

Mẫn Nhu cay độc:

- Tôi nói là con gái của bà cướp người yêu của tôi.

- Nhưng người yêu của cô là ai?

- Là Nhật Phi, trước khi con gái xuất hiện thì anh Phi yêu tôi tha thiết. Nhưng từ khi con bà xuất hiện và dụ dỗ anh Phi thì anh ấy trở nên lạnh nhạt với tôi. Rồi chia tay với tôi.

Xuân Linh giận đỏ cả mặt:

- Chị quá đáng lắ. Chị đem tình yêu của anh ấy xem như trò đùa. Chị đã làm anh ấy vô cùng thất vọng. Chúng tôi đến với nhau khi anh ấy đã chia tay với chị. Sao giờ chị lại lật lọng như vậy chứ?

Mẫn Nhu cười khẩy:

Nếu cô đã nói vậy thì coi như tôi nói oan cho cô đi. Nhưng bây giờ tôi xin thông báo cho cô biết. Anh Phi đã trở lại với tôi nên tôi mong là từ đây cô đừng quấy rầy anh ấy nữa. Nếu không thì tôi không khách sáo đâu nhé.

Xuân Linh cười mai mỉa:

- Chị đang gạt người gạt mình đó à? Tôi tin anh Phi không phải là người như vậy. Hơn nữa, tình yêu của chúng tôi là vĩnh cửu, là không giới hạn. Thì làm gì có chuyện dừng lại ở đây chị thật là hoang đường.

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Cô cứ chờ đó mà xem những gì tôi nói có hoang đường không.

Bà Xuân lớn tiếng: - Còn bây giờ tôi xin mời cô ra khỏi nhà tôi. Nhanh lên!

- Hừ! Bộ bà tưởng tôi thích vào nhà bà lắm sao? Bần mắt tôi.

Xuân Linh giận dữ. Cô không kèm chế được nữa:

- Đi, đi ra khỏi nhà tôi nhanh lên.

Mẫn Nhu sấn tới xỉ tay vào mặt Xuân Linh:

- Tôi không thèm ở đây đâu, khỏi đuổi. Nhưng trước khi đi tôi nhắc lại. Tôi cấm cô không được gặp anh Phi nữa.

Nói xong cô nện gót giày thật mạnh ra về. Xuân Linh ngồi phịch xuống ghế. Cô cảm thấy bầu trời hôm nay chỉ toàn là màu đen u ám.

Miệng cô lẩm bẩm:

- Anh Phi thật như chị ấy nói sao? Không! Mình phải tin tưởng anh Phi chứ. Mình không tin anh ấy là người như vậy.

- Mẹ cũng không tin đâu.

- Nhưng chị ấy đã nói rõ như vậy rồi còn gì?

- Con không nghĩ vì thằng Phi nó yêu nên cô ấy tìm cách phá sao?

Mắt Xuân Linh lóe lên tia hy vọng:

- Mẹ, ý của mẹ là con phải tin tưởng anh Phi.

- Đúng vậy! Tuy nhiên con cũng phải tìm hiểu đôi chút. Không có lửa làm sao có khói. Chắc Nhật Phi đã có hành động gì khiến cho cô ấy như vậy.

Xuân Linh rối rắm:

- Vậy theo mẹ con phải làm sao bây giờ?
- Con cứ bình tĩnh. Con cứ xem như không có gì để xem thái độ của nó.

Xuân Linh gật đầu hiểu ý mẹ. Trong lòng cô thầm mong chuyện này chỉ là do Mẫn Nhu bịa ra. Nếu Nhật phi thay đổi chắc cô sẽ không sống nổi. Hình ảnh của anh đã in đậm trong cô. Tình yêu của cô dành cho anh đã lên đến đỉnh điểm.

Buổi tối Xuân Linh đi qua đi lại trong phòng mình. Cô đang phân vân, không biết có nên gọi điện cho Nhật Phi hay không? Cả ngày hôm nay anh không đến. Xuân Linh dự cảm được điều không tốt sẽ xảy ra.

Cuối cùng, Xuân Linh quyết định gọi điện cho Nhật Phi. Tiếng tít vang lên sau đó là giọng của Nhật Phi:

- Alô!
- Anh Phi! Là em, Xuân Linh đây.
- Có chuyện gì không?
- À, cũng không có gì. Bây giờ anh đang làm gì vậy?

Nhật Phi cộc lốc:

- Không làm gì cả.

Xuân Linh dò xét:

- Vậy, cả ngày hôm nay anh làm gì?
- Không làm gì hết.

Xuân Linh chau mày. Cô định nói tiếp thì tiếng Nhật Phi lại vang lên:

- Xuân Linh! Anh có chuyện này muốn nói với em.

Xuân Linh nghe tim mình đập mạnh. “Cầu trời cho anh ấy đừng nói lời chia tay”.

Nhưng lời thỉnh cầu của Xuân Linh không thấu trời xanh. Bên kia đầu dây, Nhật Phi nói thật chậm:

- Chúng ta hãy chia tay đi. Nếu em không thích anh thì đừng miễn cưỡng.
- Anh nói vậy là sao?

- Chuyện đó em hiểu hơn anh mà.

Xuân Linh lắc đầu nguây nguây, nước mắt ràn rụa:

- Em không hiểu gì hết. Anh phải giải thích rõ, em không cam tâm.

- Chẳng phải em đã biết chuyện này đến với mình sao. Chuyện mình làm thì mình phải biết chứ. Chào em! Chúc em hạnh phúc.

- Anh Phi.... Anh Phi!

Xuân Linh định hỏi cho ra lẽ nhưng tiếng tí đã vang lên, đặt điện thoại xuống bàn, về mặt Xuân Linh thiểu não. Chuyện mà cô sợ nhất giờ đã đến. Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy chứ? Anh thay lòng đổi dạ nhanh vậy sao? Tiếng nhạc vang lên bài ca của ca sĩ Phạm Khánh Hưng từ đâu vọng đến tai Xuân Linh. “đã bao ngày qua em đã quen được gần anh. Những khi buồn vui em luôn có anh bên mình. Người nhẹ nhàng bên em cùng em với những câu chuyện đùa. Người luôn mang cho em nụ cười ngát ngây”.

- Thế là kể từ đây em sẽ không được gần bên anh. Mỗi khi vui khi buồn em sẽ không còn được cùng anh chia sẻ, kể từ đây, anh sẽ không bao giờ mang đến cho em những nụ cười.

Buổi sáng, Mẫn Nhu đến công ty Thành Phát. Hôm nay cô quyết định sẽ chủ động đến tìm Nhật Phi.

Tình yêu có thể làm thay đổi con người vậy sao? Mẫn Nhu vốn là một cô gái cứng rắn đầy tự trọng. Nhưng vì tình yêu cô trở nên ngang tàng và đưa mình vào thế chủ động.

Vào phòng Nhật Phi, Mẫn Nhu nhẹ nhàng:

- Anh đang làm việc à? Em có làm phiền anh không vậy?

- Em cứ ngồi đó đi, không ảnh hưởng gì đâu. Nhưng em đến đây tìm anh có chuyện gì không?

- Em định nhờ anh chở em đi Sopping thôi.

- Vậy à?

- Vậy anh có đi cùng em được không?

- Xin lỗi, anh bận lắm.

- Mình đi vào buổi trưa mà anh. Nhận lời em đi bộ anh không xem em là bạn sao?

Nhật Phi miễn cưỡng:

- Vậy, em đợi anh một chút nha. Anh phải làm cho xong bản hợp đồng này đã.

Mẫn Nhu đắc ý:

- Vậy em chờ anh.

Lát sau, Nhật Phi đưa Mẫn Nhu vào một shop thời trang. Mẫn Nhu tha hồ chọn lựa. Nhật Phi thì lững thững theo cô. Lựa chọn được một lát, bỗng nhiên Nhật Phi và Mẫn Nhu chạm mặt Xuân Linh và Trần Thành cũng đang lòng vòng trong shop.

Nhìn Mẫn Nhu và Nhật Phi lòng Xuân Linh đau nhói. Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Chào anh? Cùng bạn gái đi sopping hả?

Mẫn Nhu kênh kiệu. Cô ôm lấy tay Nhật Phi thân mật:

- Phải, chúng tôi đang dạo phố. Còn cô đã công khai luôn rồi à? Nhanh thật.

Trần Thành thừa cơ hội, anh choàng tay qua người Xuân Linh. Giọng tự đắc:

- Có gì mà nhanh chứ? Chúng tôi quen nhau đã lâu đến hôm nay chị mới biết mà nhanh gì?

Nhật Phi buột miệng buông một câu:

- Thì ra là vậy? Bây giờ thì tôi đã hiểu.

Quay qua Mẫn Nhu. Anh làm ra vẻ vội vã:

- Mẫn Nhu, Chúng ta về đi em.

- Dạ.

Trước khi đi mẫn Nhu còn giơ tay lên trước mặt Xuân Linh, giọng thách thức:

- Bye nha Xuân Linh!

Nhìn dáng họ đi mà cõi lòng Xuân Linh tan nát. Tại sao sự thật lại độc ác với cô như vậy chứ?

Trần Thành chột lên tiếng khi anh đã buông tay mình ra khỏi Xuân Linh:

- Thành xin lỗi.

Xuân Linh lắc đầu:

- Không có gì đâu.

- Nói thật, mình muốn trả thù giùm Xuân Linh lắm. Nhìn thấy họ. Thành bực không chịu nổi nên mới dùng cách đó để chọc tức họ.

- Mình hiểu, giờ mình nhờ Thành đưa mình về nhà, Linh muốn được một mình.

- Thành sẽ đưa Linh về, nhưng không phải về nhà Linh mà là về nhà Thành.

Xuân Linh ngạc nhiên:

- Về nhà Thành làm gì? Mình chỉ muốn về nhà của mình thôi.

- Linh cứ đến nhà Thành đi. Để Thành giới thiệu với ba mẹ Thành!

Xuân Linh trở mắt nhìn Trần Thành:

- Thành nói gì vậy? Linh chẳng hiểu gì cả?

- Linh ra xe đi rồi Thành nói.

Xuân Linh độc đoán:

- Nếu Thành không đưa Linh về được thì Linh tự về cũng được.

Trần Thành hốt hoảng:

- Linh sao vậy? Sao Linh không chịu đến nhà Thành.

- xin lỗi chúng ta chỉ là bạn bè với nhau nên không cần phải giới thiệu cho cha mẹ biết đâu.

- Ý Thành không phải vậy, ý Thành là...

Trần Thành đột nhiên đổi giọng:

- Là muốn công khai đeo đuổi Linh.

Xuân Linh hơi bất ngờ nhưng cô cố bình tĩnh:

- Chuyện đó không thể đâu, Vì Xuân Linh đã có người yêu rồi. Trấn Thành hãy tìm người khác đi.

- Nhưng Nhật Phi đã trở về với Mẫn Nhu rồi mà. Anh ấy còn nhớ đến Xuân Linh nữa không?

- Anh ấy không nhớ đến Xuân Linh cũng không sao. Nhưng Linh thì rất nhớ anh ấy.

Trấn Thành cau mày:

- Sao Linh phải làm vậy?

- Linh chỉ làm theo những gì con tim mách bảo.

- Linh có biết con tim của Linh gốc gác không chịu được hay không?

- Linh nghĩ mình nên chia tay ngay ở đây đi Linh phải về, chào Thành nha.

Nói xong, Xuân Linh bước thẳng đi bỏ mặc Trấn Thành đứng một mình nơi đó Trấn Thành nghĩ bụng:

- Đúng là một cô gái đầy cá tính, cô càng khó Trấn Thành này càng thích đeo đuổi.

Rồi hắn thậm cười đắc ý. Với ý nghĩ của mình.

Ông Thái Nguyên thấy con gái về mặt đờm buồn. Lúc sáng trước khi đi học, trông Xuân Linh thiếu nảo lắm. Ông Thái Nguyên lòng đầy thắc mắc, mà bà Xuân thì cũng vậy, về mặt bà cũng chất chứa bao ù buồn. Ông lo lắng:

- Hay Xuân Linh đã biết chuyện của mình và nàng rồi. Không đâu, nếu vậy thì Xuân Linh phải hận ta lắm chứ. Đẳng này. Con bé chỉ buồn thôi mà. Ta phải hỏi Xuân cho ra lẽ.

- Xuân nè! Anh có chuyện muốn hỏi em.

Bà Xuân hiền từ:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Anh muốn hỏi con Linh nó bị làm sao vậy? Anh thấy nó hôm nay lạ lắm. Có chuyện gì vậy Xuân?

Bà Xuân thoáng buồn khi nghe ông Thái Nguyên nhắc đến chuyện đó. Bà nói thật chậm:

- Nó buồn vì đã chia tay với thằng Phi.

Ông Thái Nguyên nhảy nhồm:

- Sao vậy? Sao lại chia tay với thằng Phi. Chẳng phải chúng nó yêu nhau lắm sao?

- Phải, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

- Nhưng tại sao, em cho anh biết đi.

- Anh biết để làm gì? Chỉ buồn thêm thôi.

Ông Thái Nguyên cộc cằn:

- Em có coi anh là cha của con Linh không vậy?

- Anh đừng làm khó em.

- Vậy em nói đi. Có phải thằng Phi nó thay lòng không?

Bà Xuân lắc đầu buồn:

- Nó không thay lòng để quen người mới, mà nó đã trở về với cô bạn gái trước của nó.

- Sao! Trở về với cô bạn gái trước à? Hoang đường thật là hoang đường.

Bà Xuân ngạc nhiên:

- Sao anh lại nói vậy?

- Ồ, thì anh chỉ bức xúc vậy thôi mà. Nhưng anh tin thằng Phi không như vậy đâu.

- Em cũng đâu tin. Nhưng đây là sự thật.

- Thế em và con có tìm hiểu kỹ chưa?

- Còn gì nữa mà tìm hiểu Xuân Linh đã gặp thằng Phi với cô gái đó đi chung với nhau. Cô ta đã từng đến đây nói nặng Xuân Linh.

Ông Thái Nguyên nóng nảy:

- Sao lại vậy! Thật quá đáng. Con nhỏ này thay đổi rồi.

Bà Xuân tròn mắt trước câu nói của ông Thái Nguyên:

- Bộ anh quen con bé đó sao? Trông nó kiêu căng và vô phép lắm.

- Nó chính là Mẫn Nhu con gái anh.

- Là nó sao? Trời ơi, chẳng lẽ đây là ý của ông sao ? Ông ác lắm, sao ông nỡ sắp đặt như vậy chứ. Một mình con khổ tâm được. Giờ ông buộc Xuân Linh phải như em sao. Ông ác lắm.

Ông Thái Nguyên vỗ về:

- Em đừng làm vậy! Chuyện này để anh giải quyết cho.

- Nhưng bằng cách nào?

- Anh sẽ nói với Mẫn Nhu chuyện nó là chị hai của Xuân Linh. Anh sẽ thú tội với mẹ con nó.

- Anh định làm vậy thật à?

- Phải, anh hy vọng khi chúng đã biết chúng là chị em với nhau thì chúng sẽ nhường nhịn nhau.

- Còn chị Quyên thì sao?

- Anh nghĩ bà ấy biết thông cảm mà. Dù sao bà ấy cũng là vợ lớn, chắc cũng không có gì đâu.

- Cha tưởng sẽ không có gì thật sao? Còn con, con sẽ như thế nào đây.

Xuân Linh từ ngoài cửa bước vào nói. Ông Thái Nguyên và bà Xuân hốt hoảng, Ông Thái Nguyên lo lắng:

- Con đã nghe được những gì vậy Linh?

Xuân Linh chua xót:

- Con nghe vừa đủ để biết mình là con của một người vợ bé. Vừa đủ để biết cha mình đã sống giả tạo với mình hằng ấy năm trời. Đâu còn gì chua chát hơn.

Bà Xuân hét lớn:

- Xuân Linh! Con không được nói chuyện với cha như vậy?

Ông Thái Nguyên can ngăn:

- Em cứ để cho con nó nói đi. Anh sẵn sàng chấp nhận chịu tội.
- Anh đừng vậy.
- Em cứ để mặc anh.

Xuân Linh chọt gào lên:

- Sao lại vậy chú? ông trời ơi, ông quá bắt công với con rồi. Tại sao ông nỡ cho con nhiều chuyện buồn đến với con cùng một lúc như vậy.

Xuân Linh gào lên như thế rồi chạy thẳng vào phòng. Mặc cho nước mắt cứ thi nhau mà rơi rớt.

Bên ngoài ông Thái Nguyên cũng ôm đầu đau khổ:

- Tại sao mọi chuyện lại diễn ra như vậy? Tại sao con gái tôi lại khổ.
- Anh đừng vậy! Anh cứ để em khuyên con nó cho. Về anh về bên ấy lo thú nhận với chị Quyên và Mẫn Nhu đi.
- Đã đến lúc anh phải làm vậy thật sao?
- Phải.
- Em tán thành anh làm như vậy à?
- Trước đây do em sợ Xuân Linh sẽ biết nhưng bây giờ con bé đã biết rồi. Em không còn gì lo lắng nữa.
- Cảm ơn em đã thông cảm cho anh.
- Anh đừng nói vậy, em tin anh mà.
- Vậy bây giờ anh về bên ấy để giải quyết đây.
- Anh đi đi.

Bước tới hôn lên trán bà Xuân một cái rồi ông bước đi:

- Em nhớ giải thích với con giúp anh.
- Em biết mà.

Ông Thái Nguyên đi rồi, bà Xuân đầy ngán lệ bà cứ để cho nước mắt tự do tuôn rơi:

- Trời ơi, anh Nguyên ơi! Đây có lẽ là nụ hôn cuối cùng em được nhận từ nơi anh. Ngày tháng sau này em sẽ phải sống sao đây khi thiếu anh.

Bà Xuân lại khóc cho vui đi bao tủi hờn, đắng cay khóc cho số phận làm vợ lẽ của mình.

Buổi tối, khi đã đầy đủ, có cả mặt bà Quyên lẫn Mẫn Nhu. Ông Thái Nguyên bỗng nghiêm giọng:

- Tôi có chuyện này muốn nói với hai mẹ con bà đây.

Bà Quyên nhìn chồng đầy yêu thương:

- Có chuyện gì vậy?

- Trước khi nói, tôi có một thỉnh cầu.

Mẫn Nhu tươi rói:

- Chuyện gì vậy cha? Có phải anh Phi đã chấp nhận đưa cha mẹ anh ấy sang đây không cha.

- Mẫn Nhu, con nghe cha nói đây. Thằng Phi nó không có ý định như con nghĩ đâu. Chuyện cha nói không liên quan đến thằng Phi đâu.

Bà Quyên hỏi thúc:

- Có chuyện gì? Ông nói mau đi.

- Hai người nghe thỉnh cầu của tôi trước đã. Nếu có xảy ra chuyện gì tôi xin bà và con Nhu đừng làm khó dễ người ta. Cứ hãy trách cứ một tôi thôi.

Bà Quyên bắt đầu thấy lo:

- Chuyện gì vậy? Ông nói đi. Sao ông cứ úp mở hoài vậy?

Ông Thái Nguyên khổ sở, ông thám nghĩ:

- Nói ra liệu có ảnh hưởng gì đến mẹ con của Xuân không đây. chắc là không mình tin Quyên sẽ tha thứ cho mình và chấp nhận Xuân.

Suy nghĩ giây lát ông tiếp:

- Chuyện tôi muốn nói là. Thật ra bấy lâu nay tôi có lỗi với bà, với con nhiều lắm.

- Nhưng chuyện gì?

- Chuyện... tôi... đã có... vợ nhỏ ở bên ngoài.

- Ông Thái Nguyên...

Bà Quyên gào lên. Từng tiếng nấc của bà vang lên:

- Ông Thái Nguyên, sao ông lại làm vậy? Ông nỡ đối xử với mẹ con tôi vậy sao? Ông nhẫn tâm lắm.

- Bà bình tĩnh đi. Tôi đã biết lỗi, bây giờ bà muốn trách tôi sao cũng được.

Bà Quyên tức giận:

- Ông bảo tôi phải làm sao với ông chứ?

- Bà bình tĩnh đi, đừng nên qua xúc động.

- Ông còn biết bảo tôi bình tĩnh à? Ủng công tôi tôn sùng ông, nể trọng ông. Hóa ra ông cũng tầm thường như bao người khác thôi.

Mẫn Nhu nãy giờ đứng lặng người. Giờ cô mới lên tiếng:

- Nhưng họ là ai? Ở đâu vậy cha?

Ông Thái Nguyên lòng quặn đau:

- Là Xuân Linh và mẹ của cô ấy.

- Sao? Là Xuân Linh sao?

Mẫn Nhu cảm thấy quay cuồng. Sao lại như vậy được? Kẻ thù không đội trời chung, hóa ra là chị em với mình sao? Không, mình sẽ không bao giờ nhận nó đâu. Đừng hòng.

Bà Quyên nhìn ông đầy căm phẫn:

- Ông đã dối mẹ con tôi bao lâu rồi? Sao ông không giấu luôn đi? Tại sao ông lại nói ra cho mẹ con tôi phải khổ như vậy chứ?

Ông Thái Nguyên thú thật:

- Đã hai mươi mấy năm rồi, khoảng thời gian như vậy tôi đã lừa dối bà.

Bà Quyên nhìn ông sừng sốt:

- Đã hai mươi mấy năm rồi sao? Trời ơi! Vậy là ông đã dối gạt tôi hai mươi mấy năm trời sao?

- Phải. Trong khoảng thời gian đó tôi rất là khổ tâm. Tôi phải trút hết những can đảm của mình để nói lên sự thật. Giờ tôi không dám xin bà tha thứ, chỉ mong bà và con đừng phượng hại đến hai mẹ con cô ấy. Họ là người vô tội.

Mẫn Nhu lớn giọng:

- Vậy mà cha còn bênh mẹ con bà ấy. Mẹ thì giết chồng giờ lại đến con gái giết người yêu của người khác, mẹ con họ chai sạn thật đấy.

- Con im đi! Ta cấm con không được xúc phạm đến mẹ cô họ, bà Xuân đến với cha khi bà ấy không hề biết cha đã có gia đình.

Bà Quyên giận dữ:

- Hóa ra ông chính là người ham tình của lạ. Tôi đã lầm ông. Từ đây về sau tôi và ông chấm dứt quan hệ.

- Đừng vậy mà Quyên.

Bà Quyên xua tay:

- Ông đừng nói thêm gì nữa. Tôi không muốn nghe đâu.

Vừa dứt câu bà đi thẳng lên lầu. Mẫn Nhu cũng bỏ đi ra ngoài. Ông Thái Nguyên ngồi ôm đầu khổ sở. Mọi chuyện là vậy sao?